

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Paaske-Lilien

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 310. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_12-txt-shoot-idm1016.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Din fromme Nar! en ellers vakker Gut,
Som gierne maatte have tusind Brødre,
I hvilken Hær jeg end var Høvding for.
Hvor kan dog du, som ellers er forstandig,
Slaae Lid til Pølsesnak og Overtroe!
Den gamle Tullius! hvem vil ham laste!
Han er en tapper, ærlig og sandfærdig Mand,
311Men altid, som man veed, lidt overtroisk,
Og gaaer kanskee endog i Barndom nu.
Seer du! det kan jo meget gierne være,
At Jesus var en viis, gudfrygtig Mand,
Saadan som der kan findes mellem Jøder,
Naturligviis med megen Overtroe,
Pilatus selv har sagt, han var uskyldig,
Men havde lagt sig ud med somme Folk,
Der allevegne er en Pestilentse:
Med Præsteskabet, som gjør Folket galt,
Og lider ei, man kiger dem i Kortet;
Og, for at undgaae Oprør, blev han dømt,
Den Enkelte opofret for det Hele.
Han var veltalende, og overdreven stræng
I Liv og Lære, som en Stoiker,
Men Nykker har jo gierne slige Folk,
Det havde jo selv Socrates og Plato,
Han havde bildt sig ind, han var Guds Søn,
Og meende derved at faae Magt med Folket,
Sin Lærdom anseet for et Guddoms-Ord;
Han havde god Forstand paa Medicinen,
Og gjorde mangen sælsom Under-Cur,
Imellem gjorde han vel ogsaa Finter,
For ret at give sig et Guddoms-Skin,
Og Jøder, veed man, er just i Physiken,
Ei slet saa stærke som i Religion.
312Man seer da let, han var en from Bedrager,
Al Ære værd imellem sligt et Folk,
Og at saa kiækt han holdt sig til det Sidste,
Det vilde gjort ham Ære selv i Rom.
Velan! han var en jødisk Socrates,
Som vilde ei i Dødens Stund forsage,
Vanære sig, sin Lærdoms Virkning svække,
Et daadfuldt Liv forspilde i sin Død.
End veed jeg ei, om han har skrevet Bøger,
Men, hvis saa er, jeg lære vil Ebraisk,
For dog at see, om det er værd at læse,
Og finder jeg, at der er noget Nyt,
Saa oversætter jeg kanskee hans Skrifter,
Om ikke ganske, saa dog udtogsviis,
Saa man i Rom, hvad man vist ikke venter,
Kan støde paa en jødisk Philosoph:
En Anacharsis af en anden Skuffe,
Som er kanskee halvanden Gang saa klog.
See, det er hvad jeg veed, og hvad jeg tænker
Om ham vi her skal staae og passe paa,
Endskiøndt det har vel sagtens ingen Fare,
Thi uden Liv man løber ikke langt.
Det er en Misforstand, som man kan tænke,
Han har, i sit poetisk stærke Sprog,
Vel sagt, at om de end ham flaadde,
Saa skulde han dog nok staae op igien,
313Og ringe for de gamle Slynglers Øren.
Han meende nu naturligviis sin Aand,
Sit Ord, kort sagt, den djærve Sandhed,
Som vinder nok, om end det vorder seent;
Nu har Samvittigheden slaaet Pakket,
Dengang tilsidst de fik ham piint ihjel,
Indbildnings-Kraften var da strax tilrede,

Og viste ham lyslevende igien.
See, det er Tingen, thi jeg vil ei tænke,
At han, saa klog, tillige var saa dum,
At troe paa Gienfærd, saa det var hans Mening,
At gaae igien, og nakke Præstesketet.
See, kan han det, saa lad ham længe nok!
For Gienfærd staaer jo ingen Vagt i Veien.
Men, Pharisæer! tag du dig i Agt!
Thi enten du er en gemeen Discipel
Af ham, der jo var lutter Ærlighed,
Hvad heller du er en af dem, han stødte,
Saa knækker Halsen han dog først paa dig.
Dog, Alvor talt! jeg finder det utroeligt,
At hans Disciple vil ham stjæle bort,
Thi enten Liget er her eller ikke,
Saa hører der jo ligemeget til,
At bilde nogen ind, den Døde lever,
Og en særdeles Lyst til selv at døe,
De maatte have, for hans Død at nægte,
314 Som snart man vilde dem bevise drøit.
Ja, kunde de faae Solen til at sortne,
Paa andre Tider end man veed i Rom,
Og kunde de faae Jorden til at ryste,
Saasnart de stampede med Troens Fod,
Det var en anden Sag, men det er Tingen,
At kunde de først det, de kunde meer,
Saa kunde de vel og opvække Døde,
Og vist er det, staaer Philosophen op,
En Skielm, der hænger eller slaaer ham mere!
Jeg kiønt mig bukker, naar han gaaer forbi,
Og det befaler jeg nu hele Vagten.